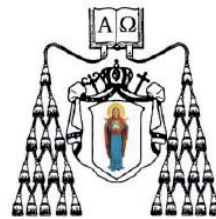

У вірші 13 сказано, що Бог визволив нас – буквально вирвав – з-під влади темряви і переніс до Царства Свого улюбленого Сина. Також одразу ж наголошено, що в Ньому, в Ісусі, маємо відкуплення і прощення гріхів. Отож прощення гріхів не досягаємо ніде інше, а тільки і тільки в Ісусі. Умовою є віра в Ісуса Христа як Божого Сина, який прощає гріхи. Він прощає їх як через особистий жаль, так і через Тайну Сповіді. Отож тут знову наголошено, що ми були визволені з-під влади темряви, за якою є злий дух.

Наступна глибока правда виражена у 24 вірші, де апостол каже, що радіє, страждаючи за нас і доповнюючи те, чого ще бракує скорботам Христовим для Його Містичного тіла, яким є Церква. Це стосується і нас. І наше терпіння, поєднане з Христовим терпінням, приносить благословення для інших. А тоді в 27-му вірші апостол говорить про таїнство. Запитуємо: Яким є це таїнство для поган? Це таїнство про нас, які часто живемо серед невіруючих. Це таїнство полягає в тому, що Христос є серед нас, а одночасно і в нас. У 29-му вірші апостол Павло говорить: «Змагаюся Його силою, яка сильно діє в мені». Цим вказує, що Ісус є в ньому. Але Ісус є і в нас, і ми повинні знати про цю Божу силу, повинні рахуватися з нею в боротьбі з первородним гріхом, який є в нас, в боротьбі проти системи світу, який ігнорує Божу правду про наше спасіння, і в боротьбі проти духа брехні і зла, який через цю систему світу діє і безпосередньо впливає на наше мислення та почуття. Отож йдеться про боротьбу з думками і про духовну боротьбу.

Тому так необхідно усвідомлювати таїнство, що Христос є в нас і що Він є нашою силою. З цим маємо практично рахуватися.

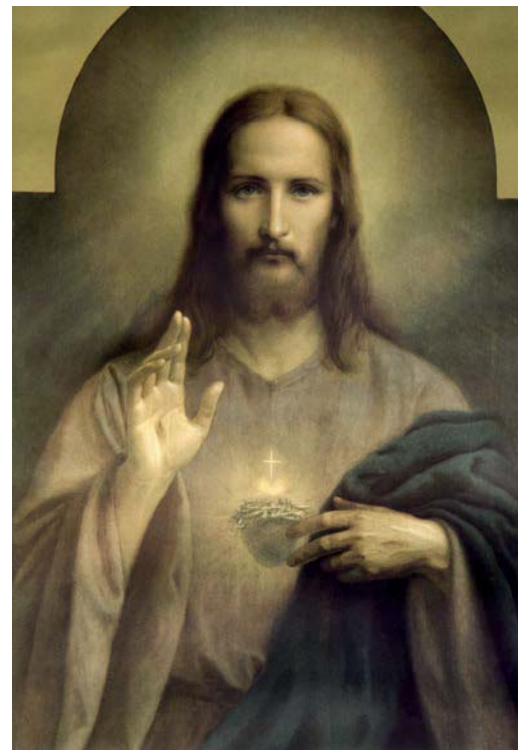
Апостол на іншому місці говорить, що коли він слабкий, саме тоді сильний, бо в ньому діє Божя сила. Вона діє в нас через усвідомлення власної слабкості, поєднаної з вірою в Христову всемогутність. Отож в цій духовній боротьбі, яку ми ведемо за спасіння своєї душі, ми повинні рахуватися з Божою силою, пов'язаною з таїнством, що Сам Христос є в нас. Ми маємо до Нього звертатися і маліти через зречення своїх планів та своєї волі, шукаючи Божу волю. Таким чином даємо простір Божій всемогутності. Наша боротьба пов'язана з внутрішнім терпінням і приносить благословення також для інших, насамперед для щирих людей, які є в Церкві, в Містичному Тілі Христовому. Отож пам'ятаймо, що Христос є серед нас, бо перебуває і в нас.

Візантійський Вселенський Патріархат

Контактна e-mail адреса: byzcatpatriarchate@gmail.com

<http://vcpatriarhat.org.ua/>

*СЛОВО ЖУЛІТТЯ від 02.07. до 16.07.2017 – **Еф. 6,11-12:** «Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитроцям диявольським. Нам бо треба боротися не проти тіла і крові, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах»»*

*від 16.07. до 30.07.2017 – **Кол. 1, 27:** «Бог зволив їм об'явити, яке величне багатство слави Його тайни між поганамі, а вона – Христос у вас, надія слави!»»*

Листи з УА 7/2017

Слово Патріарха Іллі на неділю Всіх Святих Українського народу

Сьогодні святкуємо неділю Всіх Святих Українського народу. Ці святі і мученики – це не тільки ті, які відомі нам з далекого минулого, але також є багато героїчних свідчень віри з останнього часу...

Одна свідома віруюча жінка з України, яка мала вже понад 85 років, розповідала: Коли мені було 16 років, нашу сім'ю вивозили на Сибір. У вагоні з нами була одна наша знайома, яка мала з собою в сумці свою 2-місячну дитину і дуже боялася, що вона помре. Її турбувало тільки одне: як врятувати дитину? Тоді у вагоні всі разом думали, що робити, допомагали їй і молилися. Ще перед тим, як поїзд відправився, побачили, що поруч проходила одна знайома жінка. І тут їм прийшло на думку, що зробити. Мати взяла сумку з дитиною і підійшла до міліціонера, кажучи: «Дуже прошу вас, дайте цю сумку тій жінці». Жінка не знала, що було в сумці, але прийняла її, і так дитина була врятована. Це було чудо, що та жінка прийшла якраз в той час, і те, що міліціонер вислухав прохання матері. Звичайно, завдяки їхнім молитвам Бог відкрив його серце, адже він ризикував, що його можуть покарати ...

Далі ця старенька жінка розповідала, що коли потім вони приїхали на Сибір, вона захворіла. Її помістили в якусь будівлю, яку навряд чи можна було назвати лікарнею, але це було щось подібне. Всі казали їй: «Якщо б тобі хотіли зробити якусь ін'єкцію, не дозволяй собі нічого вколоти. Коли виявлять, що ти українка, вколять тобі щось і ти не живеш». І вона послухалась їхньої поради. Тим часом, поки вона була в цій т.зв. лікарні, поїзд з її сім'єю від'їхав в інше місце, і вона вже ніколи не бачила своїх батьків. Їй було всього 16 років, вона любила своїх батьків, але вже ніколи з ними не зустрілася. На Сибірі провела 18 років, а потім повернулася разом зі знайомою, якій тоді допомагала врятувати її 2-місячну дитину. Тим часом з тієї дитини виросла доросла дівчина і її мати за 18 років могла нарешті її побачити.

Сибір – скільки там було страждань! Скільки болю! Але й там, на Сибірі, українці допомагали один одному, якщо хтось мав якусь проблему, молилися за це. Було б дуже потрібно для підбадьорення і утвердження всіх нас записати терпіння цих мучеників, яких ніхто не знає, і про життя яких не було написано ніяких книг ... Це були б життя святих! Скільки всього вони пережили! Але в терпінні мали надію на

шого боку – правдивої критики інших, яка веде до наслідування Христа, який сам є Дорогою, Правдою і Життям.

Отож, потребуємо мати Божу зброю, бо ведемо боротьбу не проти людських ворогів, але проти властей, проти духовних сил і всього, що панує в цьому світі темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах. Це духовна боротьба. У 10 вірші сказано: *«Нареши ті кріпиться в Господі та в могутності сили Його»*. Ми повинні шукати силу в Господа, а не в якихось психологічних методах, які сьогодні не служать для пошуку правди, але для обману, бо за ними є дух брехні. Якщо використовуємо таку зброю, то наперед програємо. Так, ми повинні знати психологію, але здорову, життєву психологію, яка виходить з Євангелія, яка називає брехню брехнею, правду правдою, зло злом, і яка рахується зі смертю, з Божим судом і з вічністю. Таку психологію мали святі і мученики перед нами і вони є нам в цьому прикладом. Вони знали принципи духовної боротьби і вели її, передусім, на молитві. Тому і ми мусимо мати духовну зброю. У 13-му вірші знову підкреслено, що ми повинні одягнути повну Божу зброю. Тут перелічено 6 видів зброї:

- 1) Ми повинні підперезати правдою свої бедра.
- 2) Маємо мати захисну броню справедливості.
- 3) Маємо бути взутими в готовість проповідувати Євангеліє.
- 4) Маємо мати щит віри, щоб могли згасити всі розпечені стріли лукавого. Йдеться про стріли нав'язливих думок і відчуттів, які нападають на нашу душу і тіло. Це щит віри, яка заснована на Христовій Євангелії та Божих правдах, що стосуються нашого спасіння.
- 5) Наша голова має бути захищена шоломом спасіння.
- 6) Маємо мати меч духовний, яким є Слово Боже.

З цих шести видів зброї, практично п'ять служать для нашого захисту, а шоста – меч Духа – має бути як для нашого захисту, так і для нападу.

Тоді у 18 вірші сказано, що ми завжди маємо молитися у Святому Дусі і чувати на молитвах.

Слово життя Кол. 1,27

«Бог зволив їм об'явити, яке величне багатство слави Його тайни між поганями, а вона – Христос у вас, надія слави!»

У 1 главі послання до Колосян можемо зауважити ще кілька глибоких правд, які нас стосуються.

Церква є містичним Тілом Христа, але Ватикан сьогодні вже не представляє Тіла Христового. **Католики, які хочуть бути спасенні, не сміють бути в духовній єдності з відпалим Ватиканом.**

Тільки в тому випадку, коли Ватикан буде каятися, він перестане бути прокляттям для обманених католиків, і тоді вже не буде нести відповідальність за підготовлюваний голокост людства!

+ Ілля

Патріарх Візантійського Вселенського Патріархату

+ Методій, ЧСВВр + Тимотей, ЧСВВр
єпископи-секретарі

7.06.2017

Копії: Католицьким та православним єпископам; Представникам урядів ЄС і Американського континенту; ЗМІ

Слово життя Еф. 6,11-12

«Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитрощам диявольським. Нам бо треба боротися не проти тіла і крові, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах»

Сказано, що ми повинні одягнутися в повну Божу зброю. Отож, не лише в деяку, але зброю має бути повною. І сказано, що ця зброя має бути Божою, а не людською. Чому ми повинні її одягнути? Щоб дати відсіч хитрощам диявольським. А до чого зводить диявол, дух брехні? До того, щоб людина чинила зло під прикриттям добра, або щоб пропагувала брехню з допомогою мозаїки, підступно поскладаної з часткових правд. Але мета політики диявола одна – обманути людину, щоб вона потрапила до фальшивих систем мислення, де усуне правду і покаєння, та житиме в ірреальності, марноті і самообмані (а з часом і сама почне бути в ньому переконана). Отож найбільша потреба – це проповідувати правду і вести на дорогу правди, а вона поєднана з покаєнням. Коли людина щось виконає, треба оглянутися назад і подивитися, чи це було добре, чи погано, а також усвідомити, які це принесло плоди. А для цього потрібно, з одного боку, самокритики (але правдивої – не впадати у скрупульозність і депресії), а з ін-

Ісуса і Пресвяту Богородицю. Богородиця нікого з них не залишила, кожному випросила необхідні ласки, щоб кожен витримав в тому, що переживав. І навіть якщо багато з них не повернулися і померли у в'язницях або в Сибірі, вірю, що вони відходили з цього світу з молитвою та живою вірою, і що Діва Марія кожну ту душу, яка вшанувала Її як свою Матір, взяла на руки і принесла до Ісуса, до вічної слави. Це були тисячі тих, які вже випередили нас.

Так було тоді ... А тепер? Тепер в Україні моральний розклад. Перед тим люди були закорінені у Христі, у справжній християнській вірі, а тепер приходять дух антихриста з моральним розкладом, і всі, наче під наркотиками. Ніхто не захищає мораль, яка є основою сім'ї і всього народу, адже розклад моралі призводить до розкладу суспільства і всього іншого. Економіка без моралі та без Бога є нікудишньою, а техніка обернеться на знищення людини і всього народу.

Дорогі віруючі, хай сьогодні українські святі і мученики випросять вам, щоб ви були ревними і підносили руки в духовній боротьбі за збереження християнської спадщини в Україні та за молоде покоління, яке не вміє захищатися від духовного насильства й духовного розкладу, який приходиться із Заходу. Через мас-медіа їм хитро і підступно промивають мізки і вибивають останні здорові моральні принципи, які ще мають ці молоді люди. Дух антихриста хоче нищити дітей вже з дитсадка, хоче нищити дітей гомосексуалізмом, збоченням і всім можливим, але ніхто не б'є на сполох. Всі мовчать. Якщо ті, які мають відповідальність, мовчать, то ми піднімімо руки і звиваймо до Бога! Це наш обов'язок! Будьмо в цьому ревними! Рішенням є безперервна молитва, тобто щоб віруючі вдень і вночі по одній годині чергувалися на молитовних сторожах за Україну. Так, як і в Старому Завіті, наприклад, цар Йосафат взивав до Бога, і Бог зробив чудо, так його зробіть і тепер. Але це вимагає витривалості, живої віри, чистої любові і охоти навіть пожертвувати життям за Боже Царство і Божі заповіді!

Ми святкуємо свято Всіх Святих Українського народу, а ви – українці, ви – Україна. Отож, нехай кожен з вас буде святий. Ісус є той, Хто освячує. Тепер відкрийте Йому своє серце, дайте його Йому через Пресвяту Богородицю, щоб ви були святі як ті, які вже є в Божій славі.

Хай сьогодні за вас заступається святий Володимир, свята Ольга, святий Антоній, Теодозій Печерський і всі мученики, щоб ви були сміливими, щоб були чоловіками і жінками віри, щоб разом з усіма українськими святими та мучениками випросили в Бога ласку не тільки спасіння України, але і її віднови – духовного воскресіння.

Духовні поради

Що означає бути убогим духом?

Перше блаженство звучить: «*Блаженні убогі духом, бо їхнє Царство Небесне*» (Мт. 5,1-2). Що означає бути убогим духом? В нашій душі є велике багатство різних залежностей: від людей, речей, від своїх думок, почуттів, поглядів, своїх планів... Це багатство перешкоджає нам, щоб на перше місце у своєму житті ми поставили Ісуса Христа, щоб могли ходити в Божій присутності і щоб в нас горів вогонь любові до Бога. Тоді ми вже не йдемо прямою дорогою за Ісусом, але стаємо рабами брехні. Отож, душевне багатство є великою небезпекою. Хто убогий духом, той не зв'язаний різними залежностями, або пастками світу чи диявола. Ісус каже: «*Блаженні убогі духом ...*». Ми запитуємо: Що робити, щоб бути блаженними, щоб бути убогими духом? Тут діє чітка Ісусова норма: «*Зречись себе...*» (Лк. 9,23). «*Хто не зречеться всього, що має, не може бути Моїм учнем*» (Лк. 14,33). Самозречення – це першочергова річ також у внутрішній молитві. Якщо хочемо увійти до Божої присутності, мусимо бути убогими духом, інакше неможливо спілкуватися з Богом.

Ті, які мають чисте серце, побачать Бога

Ісус каже: «*Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать*» (Мт. 5,8). Скільки нечистоти є в нашому серці! Досить, коли людина подивиться якийсь журнал, телевізор, почує якусь музику, пройде центром міста... Скільки там є нечистоти! Наше серце – наче магніт, який тягне весь цей бруд на себе. Що робити? Ісус дає чітку норму в питанні чистоти: «*Відітни і відкинь від себе! Вирви і відкинь від себе!*» – це прагнення, бажання, думку, почуття... Боротьба за чистоту серця – це фактично безкровне мучеництво. Без внутрішніх жертв і без вогню чистої любові до Бога та безсмертних душ цю боротьбу вести неможливо, бо в нашому старому серці є отрута первородного гріха. Так само і убогість духа, про яку Ісус говорить в першому блаженстві, вимагає чистої любові до Бога.

Через слабкість нашого серця, яке тягне нас до нечистоти, диявол намагається поневолити нас, зробити нас рабами, щоб ми вже не були господарями своєї волі і розуму. Він хоче знищити сім'ї, людей, кожного особисто і весь народ через нечистоту та збочення. Моральний розклад сьогодні вже настав і продовжується дуже систематично. Зупинити його може тільки Бог через нашу щирю молитву. Він хоче зробити

самознищення, дочасного і вічного. Дух світу програмує брехню, яка з'єднується з насінням брехні в душі людини і відкриває її духу брехні, дияволу! Людина стає його рабом. «*Диявол є брехун і вбивця*» (Ів. 8,44) Він бере на себе подобу ангела світла, а те саме роблять і його слуги (2 Кор. 12,4 наст).

Ісус Христос сказав: «*Метанойте – змініть мислення і віруйте в Євангеліє!*» (Мр. 1,15). Апостоли Нового Світового Порядку (НСП) з духом антихриста, навпаки, просовують антиметаной – змінюють природне мислення на збочене. Психологічно діють так, що розбуджують пристрасті, прив'язані до родовища зла в людині. Для цього використовують мас-медіа, вплив відпалої церковної ієрархії, освіту, культуру, декадентську музику, наркотики, пропагування сексуальних збочень ... Пропагують гасло: «*Насолоджуйся усім!*». А Ватикан мовчить або співпрацює, створюючи псевдотеологію про любов, милосердя і пошану до збочень.

Як Ватикан може бути совістю для віруючих і світу, коли підтримує сатанинську глобалізацію? Схвалює збочення (цілування ніг транссексуалістів), просовує ісламізацію Європи і заперечує існування основних моральних норм (*Amoris laetitia*). **Ватикан мусить каятися за ересі II Ватиканського Собору, який є отруйним коренем цього всього.** Він повинен зректися фальшивої пошани до поганських релігій, а таким чином, і до їхніх демонів! Мусить зректися ересі ототожнення Триєдиного Бога з Аллахом, найвищим (акбар) з 360 поганських божків Мекки. Дух світу (аджорнаменто) через II Ватиканський Собор заперечив основні правди віри і моралі.

Сьогодні по всьому світі запроваджується антихристівська система з метою геноциду людства. Ватикан мовчить, а тому має більшу провину від тих, які безпосередньо її запроваджують!

Роль Ватикану добре усвідомлювали архітектори НСП та їх попередники, масони та ілюмінати. Вони просунули на свого папу Ронкаллі (під ім'ям Іван XXIII), який в 1911 році був звинувачений в ересі модернізму. Подібно просунули Бергольйо (Франциска), який має такого самого духа. Головне завдання Ронкаллі полягало в тому, щоб у 1962 році він розпочав Собор, а керівництво Собором передав прихованим модерністам! Через II Ватиканський Собор була втілена нова програма з духом світу (аджорнаменто) і вигнаний Дух правди. Тоді ще ніхто не підозрював, який процес самоліквідації (не тільки Церкви, але й всього людства) цим розпочинається!

Гендерна ідеологія

Соціальні архітектори глобалізації планують повну ліквідацію інституту сім'ї з метою поділу суспільства на якісь племена. Відповідно до гендер-ідеології буде заборонено розрізняти, хто є чоловік, а хто жінка. Крім того, ці психічно зламані особи стануть рабами демонів через наркотики, алкоголь і сексуальні збочення. Більшість з них закінчать самогубною евтаназією. Деморалізація людства, пов'язана з його сатанізацією, веде до глобального геноциду.

В Англії у 120 школах провели експеримент, який на основі гендерної ідеології підносив транссексуалізм як норму. Дітям сугестивно нав'язували думку, що вони не є тим, ким є, і навчали, чим вони мусять пройти, щоб змінити свою стать. Однак діти не змогли психічно знести візію того, що їх очікує, і майже 100% роздумували про самогубства і 50% намагалися вчинити самогубство.

Вже й інтернет зловживають для того, щоб в формі гри дитині запрограмувати самогубство. **В рамках редукції людства підтримуються всі злочини і злочинні системи.**

Пропагується принцип: Те, що раніше було на користь людству, тепер мусить служити для його самознищення. Наприклад **ООН**: сьогодні ця організація підтримує найважчі злочини проти людства (т.зв. статеве виховання, гендер, викрадання дітей...).

Медицина: Через т.зв. альтернативну медицину просовується деструктивний окультизм (акупунктура, пов'язана з ворожінням і магією т.зв. інь-янь...). Наукова медицина пропагує аборти, шкідливі вакцинації, чіпування дітей, евтаназію, закупівлю людських органів у злочинців...

Освіта: На всіх ступенях освіти, починаючи з дитсадків, просовується деморалізація, окультизм, безвідповідальність. Неприродні парадигми порушують психіку, розум і совість. Йдеться про запрограмовану моральну, інтелектуальну та духовну руйнацію.

Культура сьогодні також служить для розкладу суспільства.

Мас-медіа та інтернет знаходяться в руках глобалістів та редукторів людства з духом смерті.

Створюється віртуальне суспільство. Моральні цінності заперечуються (див. *Amoris laetitia*). Злочини стають безкарними, бо не вважаються злочинами.

Чому люди не виступлять проти системи геноциду? Чому співпрацюють над своїм самогубством? Це таїнство зла в людині – первородний гріх, суттю якого є самообман з програмою поступового

це чудо і врятувати народ. Він хоче, щоб якнайбільше душ, за які помер Ісус, були спасенні, врятовані для вічного життя. А це залежить від кожного з нас, від нашої чистої любові, від наших молитов...

Як досягти убогості духа і чистоти серця?

Спільна дорога до досягнення убогості духа і чистоти серця – це намагатися перебувати в Божій присутності і любові до Бога, тобто все Йому давати, все для Нього залишити, наче б це була остання хвилина нашого життя, наче б ми тепер мали померти. А тоді з'єднатися з Ісусом, увійти до Його смерті, в яку ми були занурені при хрещенні, і сказати Господу: *«Хай не моя, а Твоя буде воля. Отче, в руки Твої віддаю дух мій!»*. Так ми власне виконуємо Першу заповідь: *«Люби Бога всім серцем, всією душею і всією силою»*. Для того Бог дає нам нове серце, яким є Пресвята Богородиця, і його треба прийняти.

Програма духовного зростання закована в Біблії

Треба, щоб ми прийняли від Господа Його програму духовного зростання, яка веде до зрілості. По суті, вона закована в Біблії, тільки треба її відкрити і втілити в життя – втілити це конкретне слово, щоб воно стало життям! А це може зробити тільки Святий Дух, який є автором Святого Письма. Святий Дух також здійснив вочлнення Божого Слова в Марії, і, таким чином, Христос прийняв людську природу, здійснилось вочоловічення.

Яким скарбом є для нас Діва Марія! Дійсно, тільки ті, які прийняли Її, готові прийняти Святого Духа не тільки на деякий час, для «одноразового використання», як Самсон-свавільник, але такі люди здатні в покорі і послуші знову підніматися і знову починати служити істинному Богу.

...Він вийшов на гору, щоб молитися на самоті

В Євангелії від Матея написано, як Ісус нагодував п'ятьма хлібами і двома рибами 5-тисячний натовп. Потім євангелист додає: *«І зараз же звелів учням увійти до човна й переплисти на той бік раніше від Нього, тим часом як Він відпускав народ. І коли відпустив народ, пішов на гору помолитися на самоті. Як звечоріло, Він був там сам один»* (Мт.14, 22-23).

Це конкретний приклад для кожного з нас. Сказано, що коли Ісус відпустив народ, ішов на гору молитися. І ми маємо молитися на самоті. Але це не означає, що ми повинні йти молитися на гору. Маємо молитися там, де можливо молитися; де нам не заважає телевізор,

інтернет, світська музика чи інші речі. Це має бути місце, де є умови на зустріч з Богом, місце, де наша душа може Йому відкритися і так з'єднатися з Ним. Тоді Бог може давати нам Своє світло, слово і силу.

Через молитву і крок віри Бог може діяти

На молитві ми можемо взяти собі за приклад царицю Естер або Юдиту, які врятували свій народ, або приклад інших Божих людей. Часто вони опинилися у скрутній, по-людськи невіршальній ситуації.

Наприклад, цариця Естер: ображений царський радник Аман хотів вигубити всіх євреїв. Для їхнього порятунку було необхідно заступництво цариці. Але коли Мардохей, її дядько, просив про це заступництво, Естер відповіла приблизно так: «Сама від себе я не можу туди йти. Мене чекатиме смерть» (див. Ест. 4,11). А Мардохей сказав їй: «Йди! Якщо цього не зробиш, Бог знайде інший шлях, як врятувати наш народ, але ти сама не спасешся» (див. Ест. 4,13).

Це було пророцьке слово. Цариця Естер його прийняла і зробила крок віри, хоча, як кожна людина, мала страх зі смерті, яка їй загрожувала. Але вона молилася, постила, а потім сказала Богу: «Господи, я це зроблю, навіть якщо втрачу життя!» І спасла себе і весь народ! Якщо б перебувала в страхі, а не у вірі, то втратила б все.

Подібно і Юдита, смілива жінка Ветулії, зробила крок віри в ситуації по-людськи невіршальній. Тільки зі своєю служницею вирушила в табір ворогів, обманула головнокомандувача Олоферна, а потім відрубала йому голову. Так врятувала від нього не тільки ціле місто, але й весь народ.

Маловіре, чому ти засумнівався?

Часто ми опиняємося в ситуації, коли Бог хоче нашої віри. І ми боїмося.

Знаємо, як це було, наприклад, з Петром. Ісус сказав йому, щоб він йшов за Ним по воді. Петро зробив кілька кроків, але потім, коли побачив, що дує сильний вітер, злякався і почав тонути.

Він вигукнув: «Господи, рятуй мене!». І ми поводимося подібно: почнемо роздумувати, якою є суспільна думка, які наслідки могли б мати наші кроки, чи це для нас вигідно, чи безпечно... І тоді приходимо до висновку: «Так не можемо поводитися. Не можемо втілювати Боже слово і жити з віри, бо тоді у нас були б тільки проблеми...».

Коли людина почне так думати і діє у згоді зі старою людиною – первородним гріхом, з цим посольством диявола в нас, яке постійно нас обманює, то діє вже не з віри, але, здавалося б, логічно. І який

до демонів. І Ватиканський Собор підніс ідололатрію – пошану до інших релігій, тобто і до їхніх демонів (демонолатрія). «Латрія» – це поклоніння. Але Боже слово нам ясно каже, якою є перша Заповідь: «*Будеш поклонятися Єдиному Богу!*» А Ісус каже: Зречись себе, візьми свій хрест і йди за Мною. Зречтись себе означає зречтись своїх фальшивих уяв, планів, ідей, думок, мрій – просто всієї любові до брехні. Все це маємо назвати справжнім ім'ям і відділитися від цього. Не культивувати жодної еголатрії! Сатана в пустелі спокушав Ісуса, кажучи: «*Все дам тобі, якщо впадеши переді мною і поклонишися мені*». Тоді Ісус сказав йому: «*Відійди, сатано. Написано-бо: Єдиному Богу будеш поклонятися*». Поклоніння – це «латрія». Сьогодні поклоніння, яке належить тільки Богу, відкидається, а на перше місце прийшло поклоніння поганським релігіям. Однак Ісус ясно говорить: «*Єдиному Богу будеш поклонятися і тільки Йому служити*».

Держсекретаріату Ватикану

Ватикан несе відповідальність за найважчі злочини проти людства

Ватикан має дбати про спасіння віруючих через покаєння і про навернення невіршальних через місії. Ватикан повинен боротися за правдиве вчення проти ересей «пекельних воріт» (Мт. 16,18). Якщо сьогодні він ще посилається на авторитет апостола Петра, то повинен наслідувати його в покаєнні!

На що сьогодні Ватикан мовчить і що підтримує?

В усьому світі відбувається процес прихованої та цілеспрямованої зміни мислення – **антиметаноя**. Фактично він заторкує всі сфери життя.

Ювенальна юстиція стоїть в закуліссі злочинів соціальних служб. В Норвегії число самогубств серед викрадених дітей останнім часом зросло до 96 випадків на рік! Діти, викрадені соцслужбами з сімей, переживають психічні страждання, піддаються сексуальному насильству і тиранії. Інформації про це насилля є т.зв. «конфіденційними», а в той час лицемірно говорять про т.зв. насилля в сім'ї. «Сімейним насиллям» сьогодні вважається здорове природне виховання, пов'язане з батьківською любов'ю до власної дитини. Сучасні церковні лідери і суспільство мовчать! Таким чином вони стають співвинними у найжорстокіших злочинах проти невинних дітей!

Христом. В той момент, коли стою у вірі в Боже Слово: «*Я співрозп'яттий з Христом*», реалізується моє співрозп'яття з Христом, а темрява і брехня наді мною вже не володіють. Ісус є в мені розп'яттий, і я разом з Ним. В той момент в мені живе Христос. Він розп'яв на Голготі нашу «стару людину» – те все, що ми успадкували від наших прабатьків Адама і Єви. Тепер вона не може мене обманювати і водити за ніс. Тепер Ісусовою силою паралізована сила брехні і ціла система зла, яка штовхає душу в пекло, тепер в мені живе Христос.

Не буду служити демонам і своєму єго, але Богу

Перші ангели збунтувалися проти Бога і сказали: «Ми не будемо служити Богу». Але архангел Михаїл сказав: «Хто як Бог? Я йду за Господом. Хочу Йому служити». І ми повинні радикально виступити і сказати: «Не буду служити демонам! Йду дорогою спасіння. Не буду служити ані своєму єго. Єго – це насправді концентрація нашої «старої людини», яка постійно хоче бути обожнюваною. Але Богом є тільки Господь! Ми будемо служити Йому, а не якимсь Ваалам, Астартам і різним демонам. Мусимо зробити радикальне рішення: «Господи, хочу служити Тобі. Ти є моїм Господом. Ти є моїм Богом». І в молитві пережити: Тепер «стара людина», система зла і темряви тепер паралізована силою Ісусової смерті. Ти, Ісусе, взяв її на себе на хресті і паралізував її. Тепер живу вже не я, не служу своєму єго, але живе в мені Христос, принаймні тепер, в цю хвилину. Тепер, Господи, маєш в мені владу. Тепер Тобі цілковито віддаюся. Тепер люблю тебе всім серцем і так виконую Першу Заповідь.

Коли я любив Бога всім серцем?

Ми повинні любити Бога всім серцем, всією душею і всією силою. День за днем минає..., а тому маємо поставити собі запитання: «Коли я любив Бога всім серцем?». Любити Бога – це суть внутрішньої молитви. Найперше ми повинні стати до світла, перед Боже обличчя, і зробити перший крок: віддати Богу свої гріхи, упокоритися і признати: «Я згрішив, дав себе обманути. Я був свавільником, пропихав свою волю. Або зробив якийсь невірний крок, дозволив себе кудись заманити...». Відразу ж в той момент, коли людина піддається обману, треба каятися, тобто вийти на дорогу правди. Ісус каже: «*Я – Дорога*». Отож Ісус є тією Дорогою. Є і фальшиві дороги, але ми хочемо йти тією правдивою, якою є Христос. Він також є Правда і Життя. Інші дороги – це брехня і смерть: дочасна і вічна; це різні ідеології, філософії, мультикультури, за якими знову ж таки приховується пошана

результат? На кінець почне потопати. Але якщо людина покірна, то хоча б опісля вигукне: «Господи, рятуй мене!», як це зробив Петро.

Сказано: «*Ісус одразу ж простягнув руку, схопив його і сказав: Маловіре, чому ти засумнівався? Коли увійшов в човен, вітер стих*». Коли все це бачили інші апостоли, сказали: «*Він є Син Божий*». Ісус дійсно є Божий Син. Він той самий вчора, сьогодні і навіки – і в цю хвилину. Він живий і хоче, щоб кожного дня ми робили якийсь крок віри, щоб в певних ситуаціях і випробуваннях жили з віри, щоб поверталися до єдності з Ним. І, на кінець, щоб разом з Ним також сказали: «*Не моя, а Твоя хай буде воля!*».

Праведник житиме вірою

«*Праведник житиме вірою*» (Рим. 1,17).

Слово Боже закликає нас ходити у вірі, тобто опиратися на Боже слово, діяти відповідно до нього. Не згідно з тим, що відчуваємо, але відповідно до того, що каже Бог. Коли Бог дасть нам гасло – конкретне слово, що треба зробити, мусимо зробити цей крок. Тоді отримаємо досвід. Такий досвід мав, наприклад, Давид, коли Бог вирвав його з паші лева чи ведмедя. Тому він спокійно йшов в бій з Голіатом і сказав: «Господь вирве мене з твоїх рук, а ти впадеш мертвий!». Він мав певність через досвіди віри. А далі сказано і про причину його несхитної надії: «Тому що я покладаюся на Господа Сил, а ти – на своє вміння і на свій меч!». Знаємо, як це закінчилося: Давид – практично ще хлопець, самим камінцем, киненим з пращі, убив величезного, озброєного й досвідченого воїна, і так врятував Ізраїль від філістимлян.

Бог хоче від нас, щоб ми жили з віри. Святе Письмо каже: «*Праведник житиме вірою*». Але це не означає, що ми не повинні використовувати розум. Бог дав нам розум, а також волю і відчуття. Але необхідно, щоб в нашому житті була гармонія. А щоб ця гармонія настала, потрібно, щоб чуття були підпорядковані волі, воля – світлу розуму, а розум – Богу. Якщо це не так, то в нашій душі немає гармонії.

Отож, Бог хоче, щоб ми вчилися робити кроки віри. Цим здобудемо досвід. Тоді матимемо міцну надію на те, що Бог і в інших ситуаціях вирішить невіршальне. І навіть якщо б в деяких ситуаціях ми прогнали, все ж Бог має останнє слово.

Божий провід через Святого Духа і Боже слово

Коли ми читаємо Боже слово, Святий Дух через нього до нас говорить, щоб ми зміцнили свою віру і рахувалися в своєму житті з живим Богом. Крім того, Він хоче нас навчити, щоб в конкретних ситуаціях

ми давали на молитві свої проблеми Богу. Найперше, маємо дати Йому свій гріх, а потім свої турботи. І тоді Бог почне давати нам світло, силу, або Сам почне вирішувати всі проблеми, які маємо. Але ми повинні на молитві зробити конкретний крок віри.

Де в цей момент є Ісус?

Щодня ми переживаємо певні труднощі, приходять хрести, навіть малі. Наприклад, зробите малу помилку і хтось на вас насварить. Або хочете добре, а інший цього не зрозуміє і образиться, або підозрює, що ви бажаєте йому зла, хоча ви думаєте щиро. Яка ваша реакція? Себежаль або гнів. Це відбувається автоматично, так діє наша психіка. Що робити? Треба буквально тренуватися в тому, щоб зупинитися, не відкритися себежалю чи гніву, і найперше запитати себе: «Де є Ісус?» Це першочергове завдання: «Де в цей момент є Ісус?!». Він каже: «*Я з тобою по всі дні твого життя*» (Мт. 28,20). Він є з нами, але ми не є з Ним. Тому потрібно з'єднатися з Ісусом і віддати Йому свою проблему. Можете в цій ситуації, наприклад, сказати: «Так, ця людина мене образила, завдала мені болю. Однак тепер я не вирішую цю ситуацію, але запитую: А як поведжуся я?» Тоді можна усвідомити якийсь свій гріх або помилку: «Скільки разів я також когось критикував в думках чи словах? Боже, прости мені мою провину». А тоді можна додати: «Господи, прости і цій людині, яка мене очорнила, образила». І ще: «Господи, прости нам – мені і йому!». І в цей момент Бог дасть вам до серця мир. Сам увійде до тієї ситуації. Це закон, який діє на 100%. Але якщо маємо свою правду, своє добро, свою справедливість, свій досвід, то крутимось в зачарованому колі... Тому Ісус нам каже: «Зречись себе!». Це означає, що ми повинні вийти зі своїх зраних відчуттів і діяти у вірі. Коли цього не зробимо, нічого не зміниться, далі будемо перебувати в себежалі, гніві та постійному крученні навколо себе. Тут необхідно, щоб ми дійсно робили кроки віри.

«Еголатрія»

Нашою дорогою має бути Христос

Перша Божа заповідь звучить: «*Люби Бога всім серцем, всією душею і всією силою*». Однак в нашому серці бачимо протилежне: хочу це робити, але не можу. Хочу добра, хочу служити Богу, але щось мене тримає. Найбільше це можемо бачити на молитві. Тут можемо

собі усвідомити силу обману, який є в нас, інфекцію зла, «стару людину», ту силу, яка завжди обмане людину і відведе з правильної дороги. Нашою дорогою має бути Христос. Маємо мати чіткий напрямок і мету – небо. Але ми зазвичай десь блукаємо або навіть йдемо протилежною дорогою, а при тому думаємо, що знаходимось на правильному шляху. Тому мусимо зупинитися і входити до Божого світла, в якому правдиво побачимо свої діла: тобто те, що ми зробили, сказали, як зреагували, чи це все було у згоді з Божими заповідями, з Божим словом, тобто у згоді з Божою волею. Тому що часто бачимо, як ми відхилилися, можемо визнати перед Богом гріх свавілля, гордості, самовпевненості... Бог його нам прощає у Своему Сині і знову дає нам внутрішній мир та силу виконувати волю Божу в щоденному житті. Це і є поверненням на правильну дорогу, до Христа.

Правила і відносини з іншими

В Євангелії Ісус каже дуже просте правило: «*Як хочете, щоб люди поводитися з вами, так і ви поведіться з ними*» (див. Лк. 6,31).

Але які ми далекі від нього! У всьому проявляється наше егоїстичне мислення: «Що я хочу – це божественне». Але куди дійдемо з таким думанням? Його плодами є сварки, напруження, війни... З таким мисленням навіть двоє людей на землі не витримують жити разом. У спільному житті мусить бути певна об'єктивність, самокритика і правдивість... Людина не може залишатися в такому мисленні: «Що я роблю – це божественне», але коли це робить інший – це вже погано, наче б якийсь злочин. Але горе, якби хтось дозволив собі сказати такій людині правду: «Усвідом, що ти робиш те саме». Її би це вельми заторкнуло. Тут йдеться власне про свого роду «еголатрію» – божественну пошану до свого его, яка сьогодні поєднана вже і з «сатанолатрією» чи «демонолатрією». Відбувається поклоніння фальшивим ідолам, а Бог і дорога правди повністю ігнорується. Тому треба усвідомити, що ця інфекція є також в нас, і що нас тримає обман і любов до брехні, первородний гріх. Любов до брехні, до світу, до обману, до різних філософій чи психологій... не вказує людині правдиву дорогу; навпаки – це фальшиві дороги. Правда в них є лише частиною пастки, яка має заманити до зла. Це так, як професійний аферист вміє використати певну правду, створити позитивне враження, щоб заманити душі, обманути їх, а потім ввіймати у пастку. Тому людина мусить рішуче виступити проти: «Я відділяюся від цієї пастки!». Треба глянути правді у вічі. Зірвати всі маски, як це буде в годину смерті. А на молитві усвідомити і переживати, що це зло, темрява і брехня тепер в мені паралізовані, розп'яті разом з